

miilang

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUMI AJALEHT | AASTAST 1925

MAI 2004

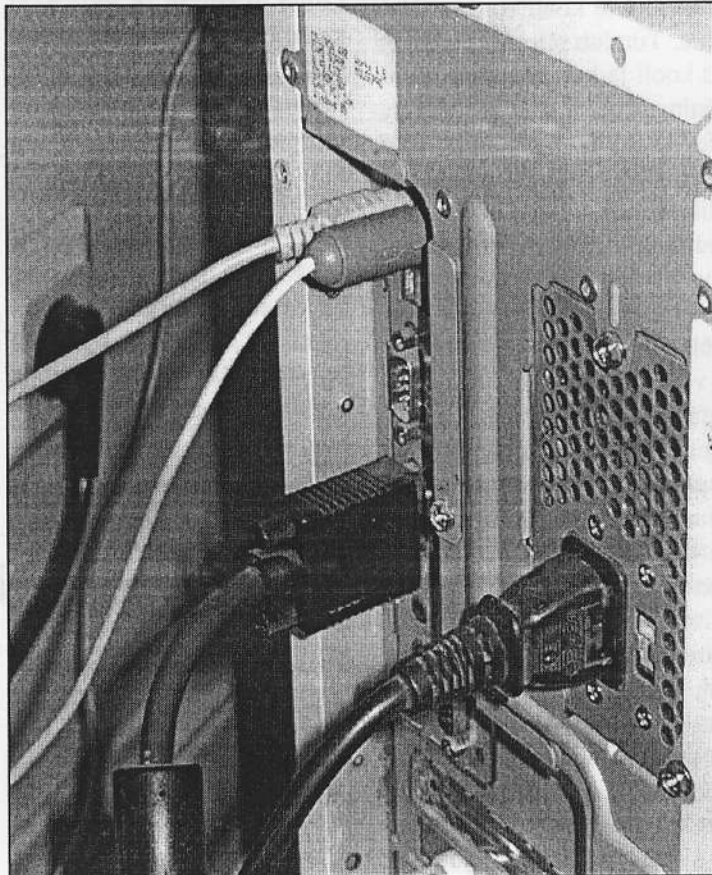
Kes lennutas Karlssonid katusele?

Piibe

Kes eelmise "Miilangu" suutis endale rabada, sai teada, et meie vilistlastahvlitele oli ilmunud kaks salapärast sugulast - samanimelised Katuse Karlssonid. "VINGER-PUSS!" arvasid nutikamad. Tõsi ta on, aga kust tuli, kes tegi?

Müstika missugune, sest ühtegi sellist isikut pole meie koolis käinud. Iseenesest oleks too tuttav väikese propelleri omanik ning kukkilõhnaline mees oma parimais aastais tõeline sensatsioon olnud. Eriti veel 19. – 20. sajandi vahetusel, kui keegi Astrid Lindgrenist ja tema loodud regelasest polnud kuulnudki.

Süüdlane nägi lehte, naeris natuke ja otsustas siis, et tahab oma kuulsuse ikka endale saada ning astus prožektorite valgele. Praegune treffnerist küll kahjuks vist ei mäleta tegelast Mou'd, kes arvutit ja pisikesi skandaale armastab. Vilistlane, kelle ajal siinmail "suured asjad" toimusid. Üks neist oli ka see, et koolile tehti uus kodulehekülg. Mou vaatas ja imestas, kuidas kodulehe valmistas tema klassivend, kes arvutiasjanduses ehk kõige tegijam polnudki. Tõestus viimasele väitele on lihtne: umbes poolteist aastat tagasi leidis Mou kodulehe turvasüsteemis augu ja suure

naljana lennutas kõik Karlssonid katusele. Tegelikult olevat neid lausa kolm olnud. Hiljem nali ununes hetkeni, mil "avalikuse ette" jõudsid kuuldused vilistlaste mälestustahvilil peituvatest muinasjutu-meestest. Nali sai suurem ja ohtlikumgi, kui algul paistis.

Nüüdseks on auk avastatud, kinni lapitud ja nii lihtsalt sinna enam ligipääsu pole.

„Nii juhtub, kui kits kärneriks panna!“ teatab Mou sarkastiliselt loo moraali, muie suunurgas värisemas. Tema

juhtis oma viguriga ainult tähelepanu „suurele probleemile.“

Tegelikult hoopis tahakski ta rääkida pikalt ja põhjalikult kõigile häkkerihakatistele vabataarkvara maailmast, kus peale ohtliku naljategemise miskit tõsiselt köitvat leidub. Tema enda jaoks on see olnud kõigele lisaks ka rahateenimise allikas juba gümnaasiumi ajast. Nii et, salajased arvutifriigid me koolis, hoidke kõrvad ja silmad lahti. Ükskord ta äkki tuleb ja näitab teile, kuidas ja mis. Siis te enam oma masina tagant ära ei saa!

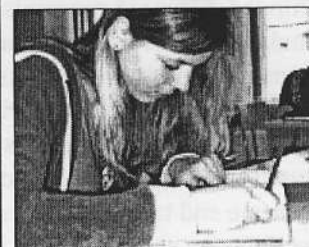
Tänases lehes:

Austraaliasse sõidab
Vlada Schotter (lk. 3)

Maia Käppa - alati
korrekne ja väljapeetud
daam (lk. 8)

Eksamihooaeg on alanud
(lk. 8)

Soome - laul ning tants
sinna ja tagasi (lk. 10)

Turbo – elu

Üks, kaks, kolm...LÄKS! Kas ei tundu ka teile, et mida kevadisemaid pöörded maakera võtab, seda kiiremaks ja pingelisemaks muutub kuidagi kogu olemine? Täpselt nagu orav rattas - ketra ühtelugu ikka edasi ja edasi selles virrvarris – õpi, laula, tantsi, näitle, tee sporti, vahepeal anna koolilehte ka välja. Lisaks veel eksamid ja muidu ühiskondlikult kasulik ja aktiivne olemine. Oeh, võtab päris võhmale, mis? Ja veel selles kuumuses! Nii saab vaadatud ja imestatud, kui multifunktsionaalseks on inimene ikka loodud, et kõigeks tahtmist ja viitsimist jätkuks. Justnimelt viitsimist... ja aega. Üks lõputu koolilapse mure – aeg. Õigemini küll selle puudumine. Tundub täiesti kiuslik, et aasta kõige ilusam aeg on seotud kooli ja kohustustega.. Eriti veel kui suur soe meelkitab ning mõningad päevad tagasi õitsema hakanud kirsid imemagusat lõhna levitavad. Tõesti, nüüd on suur kevad käes, seda tõestavad ka varased sooja ja päikese kuulutajad – lilletädid nartsisside ja teiste sibullilledega, kes ammuilma varmalt taas omal kohal linnapildis on. Samuti vahetundidel mööda Rüütli tänavat vastu loivavad treffneristid, kes söövad jäätist, jahutavad „Suudlevate tudengite“ juures varbaid ning võtavad „Maailma“ eluohtlikult kõlkuva panni all trepil päikest. Tõesti, kevad ei ole õppimisele, vaid nautimisele. Kuigi küll korrutavad klassijuhataja ja õpetajad, et viimane periood – pingutage! Eks me püüagi...nii palju, kui südametunnistus käsib ja ilm lubab. Koolimajagi tundub kuidagi kõle ja tühjavõitu. Pole ka midagi imestada, kui temperatuuri vahe välise ja sisese vahel on tubli 10 kraadi. Mis te ise arvate, kus soojem on! Ja tunnid, mis niigi varem venisid kui nätsukumm, tunduvad nüüd sajandeid kestavd. Aju lihtsalt ei tööta sellises leitsakus, kuid ega kool sellepärast seisma jää! Vaadates hirmuga järgmise nädala peale laekunud töösid ning ülesandeid, tuleb taaskord tõdeda, et mõningad öötunnid magamise arvelt saavad taaskord kokku hoitud. Vähemalt meist tublimate poolt.. Tundub tõesti, et õõhnenamine magamisele oleks patt. Ainus mõistlik aeg ju, kui aju saab rahulikult töötada, häirimata kuklasse paistavast päikesest ja lämmatavast kuumusest. Justkui kiusuks on ka kõikvõimaliud üritused ja festivalid otse kevadistele päevadele - öödele lükatud. Nii näeme end taaskord ohkamas, et oleks mul ometigi rohkem aega. Inimene on siiski ainult inimene ja ööpäev püsib endiselt 24 tundi. Age me ju ei kurda! Pealegi lohutagem end mõttega, et kuu aega veel ja ongi kogu trall selleks korraks taas läbi. Seniks aga jõudu ja jaksu ning täiskäigul edasi...START!

(Kirjutatud kuumaperioodil)

Mariliis,
peatoimetaja

Tormijooks Treffnerile

Triin

Mis on see, mis täidab kevaditi kahel päeval Rüütli tänavat inimmassidega? Ei, tegu ei lõbusa rivisammu harjutamisega suviseks laulupeo rongkäiguks, vaid suurest närveerimisest küüsi närivate ja valemeid kordavate põhikooli lõpetajetega, kes on võtnud eesmärgiks järgnevad õppeaastad treffneristina mööda saata.

Kokku käis sisseastumiskatsetel 802 õpilast 104 koolist. Teste sooritati kõige enam reaali- (328 tüdrukut ja 132 poissi), teisena humanitaar- (229 tüdrukut, 75 poissi) ning loodusharusse (192 tüdrukut, 88 poissi). Olümpiaadidega sissesaanud oli see aasta

võrreldes eelmistega tunduvalt rohkem.

Pärast pikka kaalumist otsustati avada siiski taas nii kaks humanitaar- kui reaalaru. Direktor Ott Ojaveeri sõnul oli määravaks terve kompleks põhjuseid, tuues välja tasakaalu säilitamise eesmärgi ning soovi mitte vähendada humanitaarainete õpetajate koormust..„See, kuidas klassid järgmine aasta avatakse, on tuleviku teha,“ lisas direktor. Uusi rebaseid võis näha koolimajas liikuvat 3.-5. mail, mil toimusid vestlused. Testid ja vestlused edukalt läbinud õpilaste nimekirja avaldatakse 11.mail kell 12.00 kooli kodulehel ja infostendil.Uute treffneristide lõplikku koosseisu saab lugeda suvel.

Poliitikud õpilaste ees

Triin

Märtsi algul külastasid meie kooli kaks poliitikut - 9. märtsil kaitseminister Margus Hanson ja 12. märtsil endine välisminister Toomas-Hendrik Ilves. Mõlemad loengud olid peamiselt mõeldud abiturientidele, aitamaks neil kogudas ideid kirjandi jaoks, kuid tagasi ei saadetud ka ühtegi nooremast treffneristi. Margus Hanson tutvustas esimest korda avalikkuse ees treffneristidele Eesti kaitsekava aastani 2010, mis loomulikult hõlmas ka Eesti sotust NATOga.

Toomas-Hendrik Ilves rääkis ajaloost, alustades juba

tänapäevaste tsivilisatsioonide algusest, lõpetades praeguse ajaga ning püüdis selgitada seda, et Eesti on alati kuulunud Euroopasse. Mõlemad poliitikud vastasid ka arvukatele küsimustele, millest jäi kõigile meelde T-H. Ilvesele esitaud küsimus: „Kas kui Eesti liitub Euroopa Liiduga, saavad ka eestlased kosmosesse lennata?“ Korralikku vastust ei järgnenud. Ilmselt saame kunagi teada.

Direktor Ott Ojaveer ütles, et tuntud avaliku elu tegelaste ning liidrite kooli kutsumine jätkub ka järgmisel aastal ning avaldas heameelt, et õpilastele loengud meeldisid.

Peatoimetaja: Mariliis Vaks

Toimetused: Tanel Palusoo, Mari Kalkun, Triin Visnapuu, Ivo Kund, Mihkel Järveoja, Kadri Mehevits, Maarja Pehk, Helen Kirsipuu, Triin Arbo, Piibe Kolka, Mirjam Laater

Foto: Mariliis Vaks

Küljendus: Ivo Kund

Juhendaja: Age Salo

miilang

Austraaliasse sõidab Vlada Schotter

Ka sellel saadetakse üks HTG õpilane aastaks Austraaliasse Immanuelle'i Kolledžisse tarkust omandama. 2004/2005 õppeaastaks sõidab sinna Vlada Schotter 10e-st.

Kust tuli mõte kandideerida?

Aasta alguses rääkis geograafia õpetaja sellest. Mulle meeldib reisimine ja see on ka hea võimalus arendada inglise keele oskust.

Kas arvasid, et osutud valituks?

Otsus tuli mulle ikka üllatusena.

Kas sul kahju ei ole oma klassikaaslastest ja HTGst lahkuda?

Alguses kahtlesin ikka sügavalt, kas minna. Käis võitlus enda sees.

Mida sa ootad Austraaliast?

Eelkõige sooviksin inglise keelt juurde õppida, ringi vaadata. Austraalia asub ju teisel pool maakera, seal on hoopis teine kultuur ja teistsugused inimesed. Saan sealt uue ja huvitava kogemuse.

Mida vanemad arvasid?

Nad olid õnnelikud, nõustusid mu otsusega otsekohe.

Kas kadedust või solvumist oled kaasõpilaste hulgas märganud?

Ei ole.

Soovitused järgmisel aastal kandideerijatele?

Arvan, et kõik sõltub suuresti sellest, mida kandideerija varem teinud on, kui aktiivne olnud. Hinded peaksid ikkagi viied-neljad olema.

Miilang kogus tunnustust

Noorte Meediaklubi ja ajalehe Eesti Ekspress poolt korraldatud viiendal koolilehtede konkursil võitis meie kooli häälekandja Miilang ühtekokku 3 auhinda ning jagas Kuristiku Gümnaasiumi Kreskuga 3. – 4. kohta. Esimese koha pälvis Tabula Rasa (MHG), teise The College Enquirer (Tallinna Inglise Kolledž).

Kokku võttis võistlusest osa 49 lehte, mis on seniste võistluste suurim arv. Nendest 9 olid põhikoolide lehed ja 6

venekeelsed, mida hinnati eraldi. Konkursil valiti parim uudislugu, arvamislugu, juhtkiri, intervjuu, portreelugu, probleemlugu, foto, küljendus. Meie koolist pälvisid tunnustust Triin Visnapuu „Katuse Karlsson meie koolis?“ (uudisloo III koht) ja „Uve Saar: „Oh, küll on meil mäng!““ (olemusloo II koht) ning Piibe Kolka „Näitsik naeratusena number nelituhat nelisada nelikümmend neli (olemusloo III koht).

What's that?

5. aprillil meie kooli külastanud Ameerika North American Choral Company koor, kes andis ka ühes Treffneri segakooriga ühiskontserti, imestas tohutult sööklas pakutava desserdi – kissell – üle.

Meie väiksel kodumaal ja eriti Treffneri sööklas teada – tuntud pakutav magustoit tekitas ameeriklastes erinevaid reaktsioone. Küll maitseti kisselli segamini praega, küll keerutati seda kahtlustavalt lusika küljes, usinamad tegid koguni pilti, et kodus sõpradele – tuttavatele Eestimaa eksootilist vaatamisväärtust tutvustada. Ükskõikseks ei jätnud maius kedagi ning

elevust kui palju! Kahjuks ei osanud ükski kohalik külalistele nende emakeeles magustoidu täpset vastet öelda, nii palus üks proua kirjutada eraldi paberilehele üles puhtas eesti keeles KISELL K O H U P I I M A G A . Edaspidiseks teadmiseks, inglise keeles on kissell thickened juice või siis custard ning mitte sugugi laiale maailmale tundmatu roog. Tuleb siin taaskord meelde prototüüp lollist ameeriklasest? Ei tea, laulsid küll igatahes väga hästi.

Karl Treffner viibis Treffneris

13. mail külastas meie kooli Karl Treffner, kes sponsoreerib igal aastal üht tublit kümnenda klassi õpilast aastaks Austraaliasse Immanuel College'sse. Meie kooli asutaja järeltulija paneb treffneristidele südamele hoida kooli mainet, sest Austraaliasse minnes on nad just kui Eesti suursaadikud – peegeldavad oma kooli ja maad ning selle järgi kujuneb arvamus eestlastest kui rahvusest.

Kaksteist pikka ootamise aastat ja

Triin

12 aastat teadsime, et SEE tuleb, ometigi saabus SEE nagu veeuputus. SEE oli kirjand, 17. aprillil.

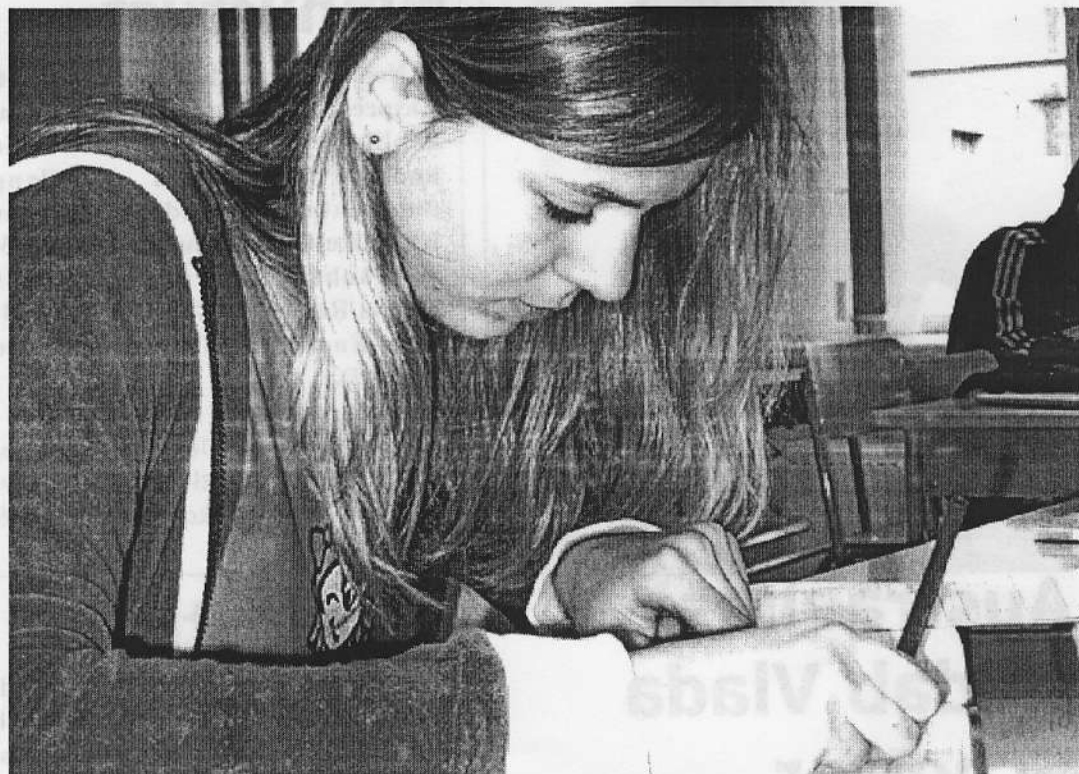
Enne "tähtsat päeva" kuulsime ainult hirmujutte, kuidas kellelgi oli mõte kinni jäänud, keegi saanud poole vähem palle kui loodetud, muutunud hüsteeriliseks jne. Iga tuttav erinevast koolist rääkis midagi uut ja huvitavat. Väga tervendav ja positiivne oli nende juttude mõju. Siiski tundus, et pole midagi hullu. "Tähtsa päeva" lähenemisel muutus olukord siiski teravaks - mõnel kadus uni, mõnel motivatsioon teha midagi muud kui logelemine. Mis toimub abiturienti peaaegu täpsemalt enne ja pärast kirjandit ning kirjutamise ajal?

Nädal enne

Mõnelele treffneristidele saabub imetore uudis - enne eksamit on neil võimalus veel arvestusi sooritada. Aitäh! Tegelikult kujutati olukorda ette hullemana, kui ta oli. Ettepanek j ä r g m i s e k s aastaks: üleliigne pingutamine võib niigi närvis õpilase viia selleni, et ta ei taha enam midagi teha - ei arvestusi ega ka eksameid. Üldine tervislik olukord oli siiski veel normaalne, öösiti nägid teemasid unes vaid mõned üksikud.

Kolm päeva enne

Vaba päev, lõpuks ometi! Selle

17. aprillil kirjutasid tuhanded abiturientid küpsuskirjandit

eest tuleb küll tänulik olla, sest mitte kõigil abiturientidel ei ole luksust saada enne kirjandit

tunnistada, et siiski jäävad need läbi lugemata, ja hea ongi, sest see muudaks mõtted veel

vastu laupäeva kujuneb olenevalt õpilastest erinevaks. Paljud magavad oma sügavaimat und, mõned siplevad voodis ja näevad kohutavaid unenägusid. Mina nägin sügavat und, kuid kirjanditeemaks oli: "Hollandi jalgpallimeeskond, eestlased ja Tšehhimaa". Pärast seda tundub, et suudaksin kirjutada kõikidel teemadel. Siiski pole veel päris kohale jõudnud, et mõne tunni möödudes pean hakkama kirjandit kirjutama.

Kell 8 hommikul ehk kaks tundi enne suurt hetke

Ärkan oma superunest, tunnet pole endiselt, kuid see saabub kohe, kui raadio teatab: "Täna kirjutavad kirjandit üle 13 000 abiturienti." Jah, tuleb meelde, et 12 aastat kardetud hetk on üsna pea käes.

Kell 10, see on SIIN!

Kooliraadio on muutunud

Kirjanditeemad

1. Eestlane - kes ta on?
2. "Informatsioon on kaasaegse maailma religioon." (David Lodge)
3. Iga valik sulgeb mõne ukse
4. Inimene on rohkem oma aja kui oma isa nägu
5. "Tragöödiad toidavad rahva eneseteadvust." (Artur Alliksaar)
6. Loodus teab paremini ...
7. "Kirjandus on retk tõe leidmiseks." (Gustav Janouch)
8. Meedia annab, meedia võtab
9. Riigipiirist ja piiririigist
10. Sport - mille nimel ja kelle jaoks?

kolm vaba päeva. Paljukardetud arvestus on ka möödas ning nüüd võib puhata (ja komasid korrata). Lisaks sellele ruttame raamatukogusse, kust leiame veel üksikud järelejäädud aforismikogumikud. Tuleb

segasemaks.

Ööpäev enne

Hea küll, nüüd on juba hilja midagi õppida. Ei jää üle muud kui oodata. Kui aus olla, siis ei ole KIRJANDI tunnet. Öö

mitmed tuhanded loetud leheküljed

Vikerraadioks ja malbe häälega daam teatab, et rääkima hakkab haridusminister. Arutame omavahel, et kunagi rääkis ju president ka. Siiski, õnneks see praegu nii pole. Pärast kõnet talupoeglikust mõistusest ja komade paigutamise tähtsusest jääme hinge kinni hoides kuulama teemasid. Teema "Sport - kellele ja milleks?" tekitab ainult naerukrambi, sest kõik mäletavad veel hämmeldust, mis oli proovikirjandi ajal, kui meil oli võimalus kirjutada teemal "Mõtteid eesti spordist".

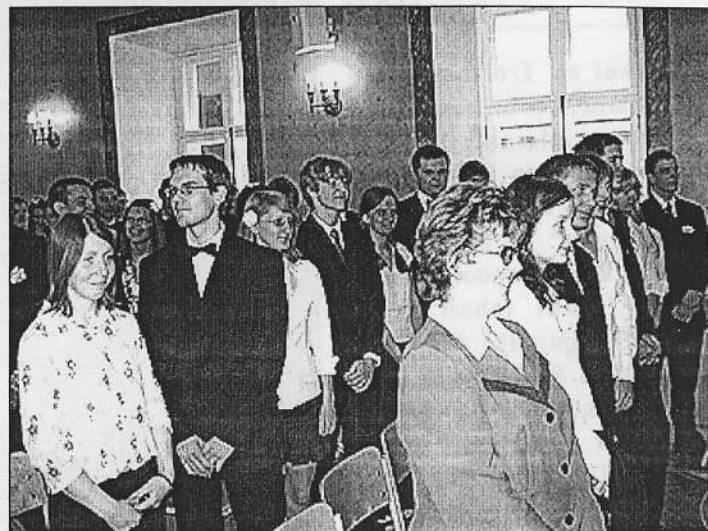
Kirjutamine

Minut pärast teemade kuulamist on tunne, et oh-ma-saan-kõigil-teemadel-kirjutada, kuid see möödub sekunditega, millele järgneb ma-ei-oska-midagi-kirjutada-tunne. Siiski tundub, et tunni aja jooksul on kõik leidnud pastaka ning mustandipaberi ja asunud kirjutama. Hiljem küll selgub, et mõned joonistasid lihtsalt I-tähti (see pidavat aitama mõtteid koondada). Välisvaatleja käib närviliselt nõõda klassi ja kahtlustab kõiki spikerdamises. Kardan isegi mõnda teise punkti vaadata - ehk arvab, et kirjutab maha näiteks muusikaklassi seinalt. Tunni aja möödudes

hakatakse ka väljas käima ning pärast seda ei saa väljaskäijatega tegelev õpetaja maha istuda, sest klassist lahkumiseks tekib lausa omamoodi järjekord - kõik järgivad silmanurgast, kas keegi läheb või saab ise minna. Mõte jookseb aeg-ajalt kinni ja tundub, et kirjutamine ei ole just see, mida sel päeval teha tahaks, ometigi on see ainus tegevus, mis selleks päevaks on ette nähtud. Unelen, kuidas lähen kohe pärast kirjutamist jooksma ja saan kõik halvad mõtted Emajõkke suunata.

Kell 16

See on läbi! 12 aastat kardetud kirjand on läbi, AAMEN! Panen kirjandi komisjoni lauale, täidan vajalikud lüngad ja lahkun klassist nii kiiresti kui võimalik. Umbes sama kiiresti soovin lahkuda ka koolimajast. Tunne on veel hea, olen rõõmus, et ei kirjutanud valikute-teemal, tundus, et see oli populaarne. Samas, õhtul teiste abiturientidega rääkides saan teada, et leidis kirjutajaid ikka kõikidele teemadele. Umbes tund aega möödub positiivses meeleolus - ei olnudki nii hull! Võiks isegi arvata, et läks hästi, kuid...

Eksamihooaja avalöögiks sai tutiaktus

Päev hiljem

Ma-kirjutasin-teemast-mööda-tunne saabub sama ootamatult kui pühapäeva pärastlõuna. Lisaks sellele tundub, et inimesed on minuga vesteldes unustanud muu, kui ainult eriti originaalse küsimuse, et millest ma kirjutasin. Ega ma isegi just originaalsusega hiilga, uudishimu tapab ja pärin kõigilt ettejuhtuvatelt abiturientidelt nende teemasid ning tundeid. Tuleb välja, et ma pole just ainus, kes on hakkab juba arvama, et ta saab olla see ajalooline isik, kes kirjandis läbi kukub ning haub plaane välismaale põgenemiseks. Seega, kallid direktsoonid ja emakeele õpetajad, pange vaim valmis: neljandik lennust arvab, et ta ei lõpeta!

Kolm päeva hiljem

Eelpool nimetatud tunne pole veel kahjuks möödunud ning aina meenuvad tähtsad laused, mis jäid kirjutamata. Valmis on ka varuplaan: kirjand järgmisel aastal uuesti kirjutada. Selleks tuleks vist kohe valmistuma

hakata, kuid otsustan, et järgmised kaks nädalat ei loe ma midagi peale kunstiajaloo konspekti ja ajaloo õpiku. Õpetajad lohutavad meid, et varsti tulevad uued eksamid ja uued hirmuunenäod. Hea seegi, komade unes nägemine hakkab juba ära tüütama.

Nädal hiljem

Tundeid enam pole, on ainult ükskõiksus. Nagunii ei saa midagi muuta, nüüd tuleb ainult oodata ja lootada (paha ei teeks vist ka palvetama õppimine, mehhiko seebikates tundub see aitavat). Positiivne on see, et 12 aastat teadsime, et see tuleb ja nüüd ta enam ei tule, vaid oli ära! Tuleb kontsentreeruda teistele ainetele.

Jah, juuni keskel saame teada, kas õnnestus või mitte. Traagikaks pole põhjust. Mis on halvim, mis juhtuda saab? Läbikukkumine? See oleks langus, kuid sellele võib järgneda vaid tõus. Tulevastele abiturientidele saab soovitada vaid üht: säilitage külm närv, sest tegelikult pole see üldse nii hull, kui räägitakse, ainult natukene hullem

Riigieksamid sel aastal

- 17. mai - Matemaatika (117 õpilast)
- 21. mai - Saksa ja vene keel (k) (14/1 õpilast)
- 22. mai - Saksa ja vene keel (s) (14/1 õpilast)
- 25. mai - Ühiskonnaõpetus (21 õpilast)
- 29. mai - Bioloogi (83 õpilast)
- 02. juuni - Keemia (67 õpilast)
- 07. juuni - Geograafia (47 õpilast)
- 11. juuni - Füüsika (14 õpilast)

Raul Sulbi – vilistlane, kes usub

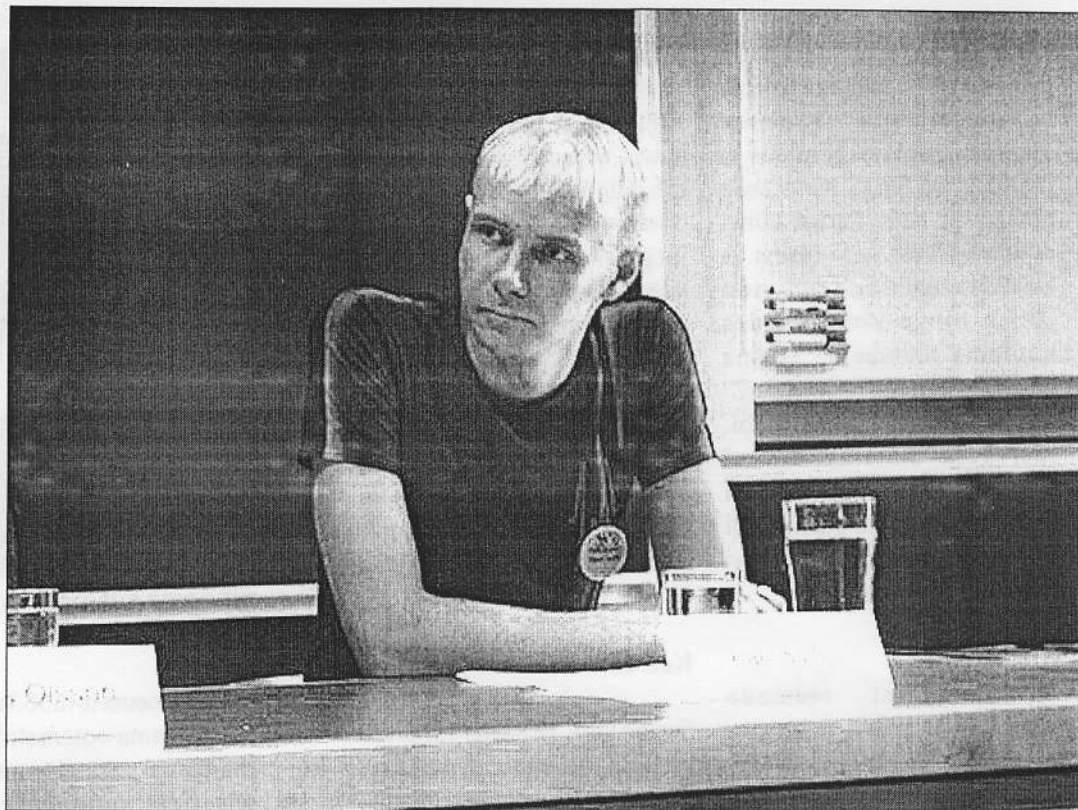
Tanel

Raul on Treffneri-kooli vilistlane, kes on arendanud Eesti ulmekirjandust, õppinud ajalugu Tartu Ülikoolis. Kohtumisaigas „Wilde’is“ on teda kerge leida: nooremapoolne mees, kelle laual lebab kolm pakki sigarette ning kes joob õlut. Seljataga on hulk MSN-vestlusi, siiski soovisin temaga silmast silma kohtuda. Nikotiini ning joomarlust ta ei propageeri: „See on igaühe enda asi, kuidas ta oma tervist hävitab.“

Korbi-elust

Sulbi elab aktiivset korbielu juba 1997. aastast alates. Tegelikult on koha nimi Eesti Üliõpilaste Selts (EÜS), kuid see sarnanevat rohkem või vähem siiski korporatsiooniga. Raul toob välja ka erinevuse: seltside eesmärk on rohkem oma liikmete ühiskondlik harimine, korpidel noormehest häärasmehe tegemine.

Mis saab pärast seda, kui oled astunud seltsi või korbi liikmeks? Esiteks, maksad iga kuu liikmetasu. „Liikmemaks on üliõpilastel aastas tuhande kanti, vilistlastel rohkem,“ selgitab vestluspartner. EÜSi maja on oma liikmetele avatud

Rauli sõnutsi on EÜS parim, mis temaga seni juhtunud on

õöpäev läbi, alkoholi, karastusjoogi, toidu, arvutite, raamatukogu, teleri ning internetiga varustatud. Joomakohad? „Ei, juuakse igal pool: ühikas, Pirogovil ja keskkooli klassiõhtul. Aga mulle meeldib korbi oluline külg. Mulle on see esimene kodu! Teistele on see peamiselt teine kodu.“

Rauli sõnutsi on EÜS üks parim, mis temaga senise elu jooksul juhtunud on. Ta on olnud EÜSis raamatukogu

juhataja, abiesimees, vanamees, kaks aastat omavahelises kohtus ning hetkel, 2004. aasta kevadsemestril, esimees. Vanamees, nagu ütleb Sulbi, on ideoloog ning siseelu juht, ta vastutab uute noorliikmete kasvatamise eest, on õllelaudade juhataja ja EÜSi siseelus maksab ta sõna mingites asjades esimehe omast enamgi.

„Üldiselt on korp siiski üks suur sõpruskond ja seda siit üldiselt otsima tullaksegi – uusi sõpru kogu eluks. Mu esimene reaalne sõpruskond tekkis siin. Klassikaaslased ja ülikooli kursus olid sellised ... noh, kummalised seltskonnad... vahvad, aga mitte minu maitse. Eranditega loomulikult. Ja alles siin majas leidsin selle õige kamba!“ on Sulbi õnnelik.

Koolist ja raamatuist

Hugo

Treffneri

Gümnaasiumis (kuni 1990. aastani kandis see veel nime A. H. Tammsaare nim. Tartu 1. Keskkool) õppis ta aastail 1985-1996. See oli aeg, kus oli koolil veel algklassid, kaks lagunevat maja, valdavalt veneaegsed õpikud ning koolieksamid. Nende lend oli viimane, kes ei pidanud tegema riigieksameid. Ja nüüdisaegset kursustesüsteemi ning õppeharusid ka ei eksisteerinud. Sulbil jäi seoses koolireformiga vahele neljas klass.

Koolist on talle peale klassijuhataja Hele Kiiseli eredalt meelde jäänud veel kolm õpetajat: Märt Kask, Maia Käppa ja Helgi Tering. Kõige rohkem meeldis talle Tering: „Ta õpetas mind kirjandust hoopis teise nurga alt nägema, tund mõddus lõbusalt, ta ei olnud ainult oma aines kinni.“ Gümnasist Sulbi osales aktiivselt ka olümpiaadidel. Ta on võitnud kolm Tartu linna

Raul Sulbi pole kordagi uut renoveeritud koolimaja külastanud, va valimiste ajal. „Sel ajal, kui on ballinädalavahetus, on meil sageli EÜSi sügissemestri traditsiooniline vilistlaspäev. Siis ma lihtsalt ei saa. 1% ulatuses on asi ka selles, et on võimalus kohtuda ebameeldivate inimestega.“ Oluliseks põhjuseks peab ta ka baaripidamise kaotamist balli ajal: „Kogu õhtu jooksul olid avatud 2-3 baari auala lähedal. Oli see ikka normaalne pidu! Inimestele, kes tantsimisest ei hoolinud. Mis ma nüüd teen seal aastapäeval, kui ma tantsusõber pole?“ Olid ikka alles ajad...

raamatutesse ja tarkusesse

ajaloo-olümpiaadi ning tulnud kaks korda vabariiklikul esimesele kohale ning korra teisele kohale. Veel on Sulbi osalenud matemaatika- ja geograafia olümpiaadidel.

Olgu, kool kooliks. Aga räägi nüüd oma huvist raamatute vastu!

Päris väikestes klassides olin vist siuke tavaline mõõda kuurikuseid ja Supilinna ringikolav tüüp, aga siis kuskilt 5. - 6. klassist tuli mingi pröks ja muutusin rohkem raamatuid lugevaks tüübiks.

Mis raamatuid lugesid?

Ametlikult väljakäidud laste-noorsooraamatuid mitte... Mingis haigelt noores eas hakkasin "Seiklusjutte maalt ja merelt" lugema. Suurt aru ei saanud, pikad igavad kirjeldused... aga läbi närisin!! Igatahes kollase kirjanduse juurde olengi jäänud... ajaviitekirjandus... populaarkirjandus.

Raul usub, et kodune raamaturiik teeb inimese. Tal endal on palju lemmikuid, isegi üks raamatunimekiri, mille hulgas olevaist teosteist ikka ja jälle mõne läbi loeb.

Ulmest

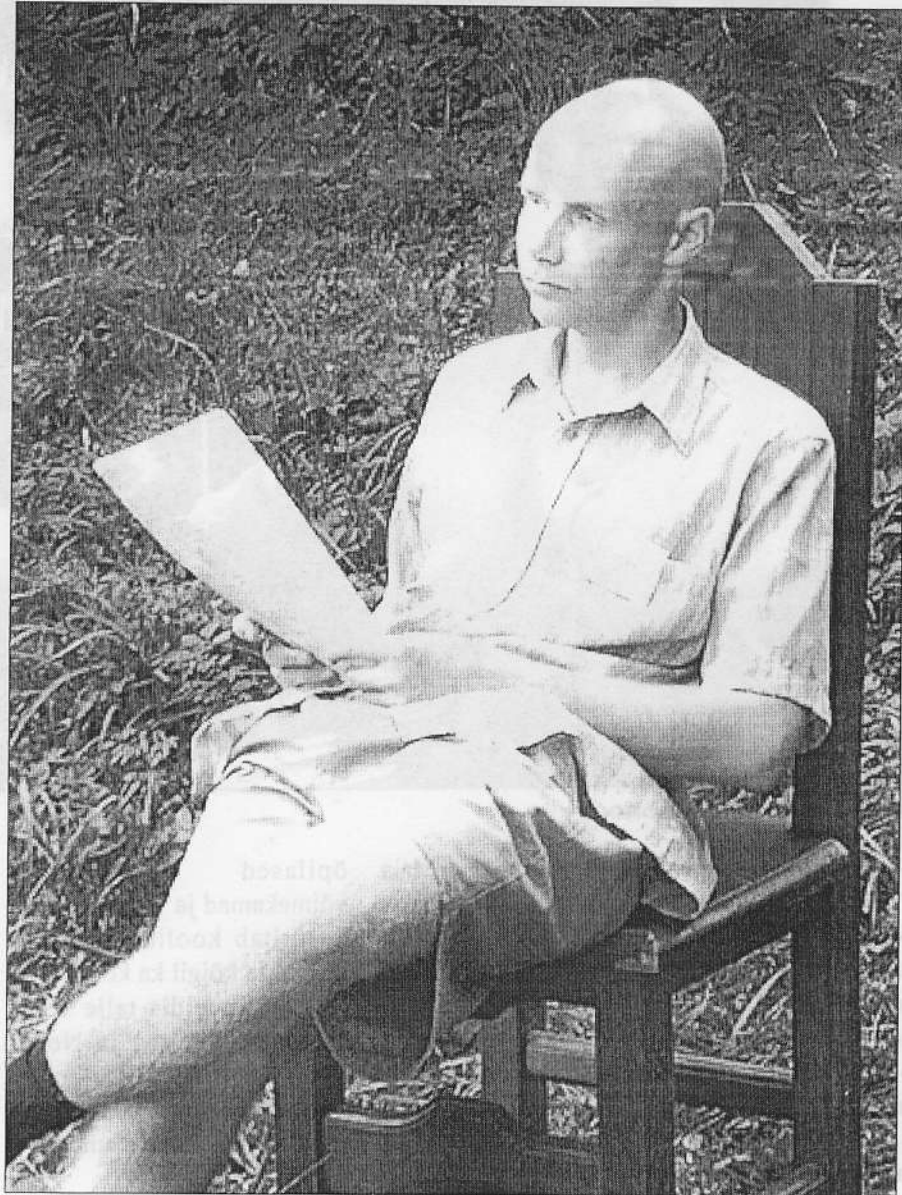
Ulmehuvi algas koos ajakirja "Pioneer" tellimisega kusagil 1987. aastal. 1994. aastal hakkas ta aktiivselt lugema ülikooli raamatukogus leiduvaid ingliskeelseid fantastikaraamatuid. "Esmatutvuseks oli see hea valik," ütleb Sulbi.

Tänapäevaks on Raul endale nime teinud eelkõige ulmeantoloogiatega koostaja ja kriitikuna, ent vedanud käima Eesti Ulmeühingu, Estconi

(eesti asjahuviliste aastakokkutulek), Stalkerid (auhind tunnustamiseks aasta parimat ulmeromaani ja -kogumikku ning parimaid

sellised perioodid, kus kaob mitmeks kuuks ulmehuvi ära. Praegu tegelen peamiselt lõputöö kirjutamisega. Muidugi tahaks jätkata

aga kuhugi välismaale. Eestist on ramedalt kopp ees. Mul on vaja lihtsalt keskkonnavahetust, uusi inimesi enda ümber.

Raul Sulbi usub, et kodune raamaturiik teeb inimese

algupäraseid ja tõlkejutte) ja "Algernoni" (SF ajakiri). Suurimaks saavutuseks on ehk 2002. aastal ilmunud "Eesti ulme antoloogia".

Millised on Raul Sulbi ulmega seotud tulevikuplaanid?

Hetkel ma sellega aktiivselt ei tegele. Aeg-ajalt tulevad ette

ulmeantoloogiatega väljaandmist kirjastustes "Fantaasia" ja "Varrak" ning olla edaspidi üldkonsultant ja toimetaja "Fantaasias".

Mida sa pärast ülikooli lõpetamist plaanid teha?

Vastust teab vaid tuuuul... Pärast juunikuist lõpetamist tahaks minna magistrantuuri,

Saavutustest ja tulevikust

"Kirjanikku ilmselt minust ei saa, veel v a h e m ulmekirjanikku. Kirjutamissuundus tabab mind paar-kolm korda aastas ja siis teen ka ettevõtetu valmis. Ühest ki koostaja-toimetajana alustanud inimesest pole maailmas eriti produktiivset ulmekirjanikku saanud." Raul o n tähendanud, et isegi Eestis t e e n i b ilukirjandusega rohkem kui koostaja-toimetaja tööd tehes; sestap kavatsebki ta edaspidi ehk

rohkem ilukirjandusele keskenduda. Hetkel on pooleli üks alternatiiv-ajalooline ulmeromaan 15. sajandi Burgundiast ja üks geiromaan, mille taustaks korporatsioonielu.

Maia Käppa - äärmiselt korrektne ja

Alati lõbus õpetaja Maia Käppa tööhoos

Maarja

Kas teate, kes on meie kooli kõige rõõmsameelsem õpetaja? Vähemalt HTG vilistlaste arvates on selleks meie ajalooõpetaja Maia Käppa. Ma arvan, et ka meie nõustume sellega, sest kas on keegi näinud teda mossis näoga tundi tulemas?

Õpetaja Käppa on tõeline kooli-inimene - ta on sündinud ja üles kasvanud Lääne-Virumaal Neeruti koolis. Ka tema vanemad oli õpetajad. Tal oli ka vaba pääs kooli raamatukogusse, kus leidis palju huvitavat ja harivat lugemisvara ja nii see õpetamise pisik külge hakkaski. Neerutist edasi viis tee Rakverre ja siis Tartusse

ajalugu õppima ja nii ongi Maia Käppa varsti juba 41 aastat HTG-s tarkust jaganud. Toremaid õpilasi on tema sõnul olnud nii nõukogude kui praeguse Eesti vabariigi ajal. Ainult, et vanasti olid käsud-keelud, kõik pidid võrdsed ja ühtmoodi olema, aga praegu on

õpilased targemad, võimekamad ja iseseisvamad. Ta üritab kooliüritusi alati jälgida ja kõigil ka kohal olla. Näiteks meeldis talle HTG segakoori Anima ja North American Choral Company kontsert 5. aprillil, kust ta enda sõnul sai meeldiva elamuse.

Tema endise õpilase ja praeguse HTG õpetaja Kristiina Punga sõnul on Maia Käppa alati väga rõõmsameelne ja korralik olnud. Punga mäletab ainult üht tundi, kui klassijuhataja tundus kuidagi nukker. Ta räägib, et alles nüüd, õpetajana, saab ta aru,

Maia Käppale meeldib:

1. Töö HTG õpetajana (välja arvatud kontrolltööde parandamine)
2. Olla informeeritud maailma sündmustest (raadio, TV, Internet)
3. Suhtlemine, hea seltskond
4. Ilukirjandus (aga mitte ulme)
5. Täpsus, visadus, töökus, optimism
6. Reisimine (ainult mitte eriti lennuki ja laevaga)
7. Aiatöö (eriti lillede kasvatamine)
8. Muusika (džäss)
9. Ujumine ja jalgsi käimine

väljapeetud daam

kui raske võib kogu aeg olla rõõmus ja entusiastlik, ning oskab seda ka paremini hinnata. Ka Laurale (10d) meeldib see, et õpetaja on alati rõõmus. Talle meeldib ka Maia Käppa konspektide andmise süsteem ning see, et lisaks kohustuslikule materjalile räägib õpetaja tunnis ka muid huvitavaid teemaga seotud lugusid.

Kui õpetaja Käppa koolis käis, siis televiisorit polnud ja vaba aega sisustati sportimise ja laulmisega - ta on väga musikaalne ning oleks peaaegu muusikat õppimagi läinud, kuid kuna ta oli maatudruk, siis ei olnud ühtki muusikakooli läheduses ja nii jäigi see plaan katki. Praegu meeldib talle aiatööd teha ning palju lugeda, eriline lemmik on tal Jaan Kross. Samas loeb

teinud, vaid korra ülikoolis. Samas peab ta spikerdamist koolilapsega kaasaskäivaks nähtuseks ning ei taba iga kord ära, kui keegi kuskil taganurgas salamahti maha kirjutada nahistab. Oma esimest kahte ta samuti ei mäleta.

Tema elu motoks on: "Säilita rahu ja rõõmus meel" ning ta arvab, et heatahtliku suhtumisega saab alati kõigest üle.

Monika Järveoja:

Kohtusin Maiaga natuke vähem kui aasta tagasi. Üheksa kuu jooksul olen jõudnud mitmeid kordi mõelda, kui vahva ja võluv inimene Maia Käppa ikka on. Olen näinud Maia nooruslikkust, stiilsust ja tarmukust, tema avatust

erinevatele ideedele, valmidust kogeda midagi uut ja põnevat. Olen kuulnud Maia t naermas nii võluvalt ja kelmikalt, et taevas Jaani kiriku ümber muudab värvi.

Olen sõõklas pärast Maia sündimatu otseütlemisega tutvumist söömise sootuks unustanud.

Kollegid räägivad, et Maia pidavat imeilusasti laulma. Usun neid.

ta eriala pärast ka palju ajaloolist kirjandust ning vahel satuvad näppu ka New York Times-i bestsellerid. Vormis hoiab ta end võimlemise ja ujumisega. Tööle tuleb ta igal hommikul Annelinnast jalgsi - nii et võtke õppust, treffneristid.

Spikerdamise kohta niipalju, et Maia Käppa pole eriti maha

Prügimees haategees

Ökonädala (3. - 7. mai) prügist tehtud eksponaatide võistluse laureaadid Siim Andreson ja Jaagup Metsalu ühe sama prügisõbraga.

Soome - laul ning tants sinna ja tagasi

Helen

Neljapäeva, 11. märtsi varahommik. Vanemuise alumisse parklasse oli kogunenud mõnikümmend HTG lauljat-tantsijat, kes hoolimata peaaegu käegakatsutavast unest olid silmnähtavalt elevil. Kohekohe oli algamas sõit Soome Isokyrösse, kus asub meie sõpruskool.

Tavalisest veidi unisem bussisõit pealinna möödas, hakkas meile elu sisse tulema. Olime sadamas ning saime end pärast paaritunnist istumist taas sirutada. Kollase joone taga järjekorras seistes hakkas meil aktiivsete noortena loomulikult igav ja käiku läks "näita-omapassipilti"-mäng. See oli ülimalt lõbus ja nii mõndagi inimest fotol oleva persooniga võrreldes kostus siit-sealt naerupahvakuid. Nõnda läbisime passikontrolli ja märkamatult möödus ka koridor, mis ühendas maismaad laevaga. Viking Line'i "Rosella" murdis end vapralt läbi paksu jää ning meie grupp jõudis õnnelikult Helsingisse. Seal vaatasime kiiresti üle kohalikud turismiobjektid, sest Sibeliuse mälestusmärki või toomkirikut nägemata ei saa ju Helsingist lahkuda. Siis ronisime taas bussi ja see hakkas vapralt vurama Isokyrö poole. Lõpuks jõudsime pärast kuue tunni pikkust sõitu kohale. Tatsasime kõik vaikselt koolimajja, kus meid sõbralikult peredesse jaotati. Keegi võrdles seda orjaturuga, kuid vaevalt koheldi orje nõnda nagu meid, kuna tundsin end lausa kuninga kassidena. Kella kümne paiku olime juba oma "kodudes" ja valmistusime põhku

Lauljad Soomes esinemas, esiplaanil Ülle Keerbergh ja Uve Saar

pugemiseks, kuna teadsime, et meid ootab teine päev.

Enne töö...

Reede hommikul ärkasime varakult, kuna läksime oma majutajatega kooli. Seal käisime tundides, tutvusime majaga ja siis läksime kontserdi-eelsesse proovi. Esimene kontsert, mis toimus võimlas, ei läinud just täpselt nii, nagu olime lootnud, kuid tegijal juhtub nii mõndagi... Teise etteaste eel harjutasime veel veidi, kuna soovisime anda endast parima. Eriti pärast seda, kui olime kuulnud õpetaja Wölfflingilt, et ei ole oluline, kas meil läheb suurepäraselt või veidi nigelamalt, vaid hoopis see, et elamus, mida pakume, on väga südantsoojendav. Seejärel veel õpetaja Keerbergi suust kuulda, et ta meid kõiki südamest armastab, oli muidugi see, mis pani igaüht endast viimast välja pigistama. Nõnda pingutasime kõik kõvasti, laulud ja tantsud tulid südamest ja tulemus oligi maksimumilähedane. Kiita me igatahes saime (eriti vahvad

olevat olnud Tormise rahvalaulud, mis mõnele soomlasele küll Aafrika rahvaviise meenutasid).

...ja pärast lõbu

Kontserdid läbi, võisime hakata lõbutsema. Esiteks oli meie auks korraldatud disko, mis erines küll klassikalisest Eesti diskost, kuid oli sellegipoolest ülimalt vahva. Õpetaja Keerbergh ja herra huvijuht demonstreerisid oma tantsuoskust ja olid kindlasti õhtu naelad. Jalga keerutasid aga ka kõik teised, kel soovi oli, ning igavuse üle küll keegi kurta ei saanud. Südaööl viidi meid taas kodudesse, kus Une-Mati juba ootas.

Järgmiselt päeval sõitsime Soome päikesepaistelisimasse linna Vaasasse, kus meil ei olnud mingit muud kohustust peale lõbutsemise. Alustuseks vaatasime üle kohaliku ülikooli ning siis suundusime sööma all-you-can-eat pitsabaari, mida enamik seltskonnast meenutab sõnaga "öäk!". Õnneks viidi grupp kohe pärast kehakinnitamist veeparki, kus pilgeni täis kõhud tahes-

tahtmata jälle tühjaks ujuti. Nii mõnigi reisisell arvas, et pärast sportimist oleks paslik olnud jälle midagi põske pista. Seda võimalust ei olnud aga enne Isokyrösse jõudmist, kus veetsime vaba õhtu oma sõprade või võõrustajatega. Oli veidi nukker, kuna teadsime, et juba hommikul hakkame oma bussiga taas Maarjamaa poole veerema. Uued sõbrad, kes meile kolm päeva perekonna asemel olid, jäävad aga Soome ning võib-olla ei näe me neid enam kunagi.

Õo möödus kiiresti ja pühapäeval kell 10.00 seisime veid nukratena Isokyrö kooli ees. Huvastijätud olid täis kallistusi ja lubadusi üksteisele tihti kirjutada. Veel viimased embamised ja tee kodu poole algas. Teadmine, et meid ootab ees kuus tundi bussisõitu, ei teinud meie tuju paremaks, kuid õnneks osutus see väga meeldivaks, kuna reisikaaslased olid kõik väga sõbralikud ja üksindust või igavust keegi ilmselt ei tundnud. Ja pealegi, koduigatsus on ka siiski veel olemas.

Ivan Turgenev "Isad ja Pojad"

Piibe

Kes on lapsena liblikat oma pihku vangistanud, see mäletab puperdavat südant ja vastuolulist tunnet: miski käsib lasta õrn olend vabadasse, Samas on see imeline: too kerge ja kättesaamatu on korraks nii lähedal. Maagiline on näha liblika pääsemisrõõmu, kui käed avanevad ja ta suvetuule sisse saab tuisata. Liigutus on kerge ja pehme. Kuulsust ja ilu ehk vaid üheks päevaks, ent milliseks!

Ootusäreval vaatajal, keda kitsas koridor Linnateatri Põrgulavale "Isade ja poegade" etendust vaatama viib, võib meenuda midagi sarnast ees pool kirjeldatule, sest lisaks põnevusest kõhtu ilmunud liblikatele (vähemalt ingliskeelsetel rahvastel on ärevusest *butterflies in the stomach*) on need udukerged olevused ka seintel. Alguses koridori vitriinides ja ladinakeelsete nimedega. Siis saalis – kõikidel seintel ja sammastel, sadade kaupa väikseid liblikaid, vabadasse pääsenud ja kohe-kohe lendu tõusmas.

Liblikate kergust ja pehmust järgi aimates tundub kogu saal kui valge pehme karvavaip. Saalikujundus on juba esimesel pilgul nii muljet avaldav ja samas ootamatu, sest etendus on 19. sajandi vene aristokraatiast, reaalsest probleemidest muutuvast ühiskonnas ja sellest tingitud konfliktist põlvkondade vahel – läbi ajaloo korduvad ajatud mured.

Atmosfäär – muusika, kujundus, riided on aga pisut ebamaine. Võõras tavaettekujutusele, ent ometi nii harmoneeruv näitlejate olemusega. Lavastaja Adolf Šapiro on leidnud oma võtme ja meeskonna: lisaks suurepärasele näitlejatele ka kunstniku, valgustaja, kostüümikunstniku, muusikalise kujundaja. Sellise koosluse leidmine on heade lavastuste aluseks. Hammasrattad peavad haakuma ja seda nad teevad. Isad (Lembit Peterson ja Arne Üksküla) on maal. Karvasel vaibal, keset liblikaid. Nende selja taga on ajalugu ja traditsioonid. Venemaa mõis, mis uhkelt oma talupoegi valitseb. Liblikas nende peos on

lootus, et nii kõik jääbki läbi põlvkondade. Selle lendulaskmine on aga ohtlik. Lootus on poegades (Marko Matvere, Indrek Sammul), kes lähevad linna, kuulevad ja näevad kardinaalselt erinevat varasemast, leiavad uue põlvkonna usu: teaduse ja "valgustatud ideed" Euroopast, millele Venemaa kapakuga peab järgnema.

Jevgeni Bazarov (Marko Matvere) on tuli hingeline teadlane, lõigub konni ja arvatavasti teab peast juba poolte liblikate nimesid, kes seintel. Kuulutab end nihilistiks ning jämedalt ja rämedalt teeb maha autoriteete ja nendest juhendumist. Tema järel kappab Arkadi Kirsanov – salaja õrn ja romantiline, aga püüab saada samasuguseks kui sõber ja eeskuju Bazarov.

Suve saabudes isakoju naastes, on pojad muutunud. Tullakse revolutsiooniliste ideedega, sõidetakse vanematest üle, sest nende väärtused on ju samahästi kui kadunud. Ometi ilmneb austus ja armastus isade vastu, sest kardinaalseid muutusi kuulutab Bazarov just sõbra juures, oma kodus saab vanem põlvkond

järsku teadmatusse andeks. Isaarmastuse kõrval lükkab sotsiaalsed vaated tahaplaanile ka armastus mehe ja naise vahel. Arvates alguses, et sel pole mingit vajalikkust ja tähtsust, tõdeb Bazarov lõpuks läbi hingepiinade, et nii suurte tunnete ees oleme võrdsed ja plehku panna ei saa. Nagu surmaga eest, mis tabab ootamatult, küsimata midagi vanusest, uskumusest, vaadetest.

Viimane stseen lõppebki Bazarovi vanemate leinaga. Nad istuvad pikki minuteid. Hetkeks möödub neist nagu tuleil kogu muu näiteseltskond, muu elu. Nemad aga istuvad. Tekib tunne, et nüüd võiks publik lahkuda, jätta nad elama oma elu, oma katuse all, käed omas mullas. Nad on omal kohal. Jäävad nii ja meil kellelgi pole õigus neid õigeks või hukka mõista. Oleme võrdsed kõige ajatuma ees. Oma aja ühepäevaliblikad. Meid kinni haaravad peod võivad olla küll erinevad, ent kui vabaneme, siis joovastusega. Samuti nagu sajad tuhanded enne ja pärast meid – otsima õiget väärtust, leidma õiget lendu.

Viiuldaja katusel

Maarja

Tahtsin midagi hingele. Tegelikult tahtsin juba 2003 aasta novembris, aga kui läksin Vanemuisesse muusikali „Viiuldaja katusel“ pileteid kinni panema, selgus kurb tõsiasi: esimesed kohad olid vabad alles 10. jaanuariks. Seegi näitas juba midagi- populaarne ja järelikult ka hea etendus. Lootsin ainult, et maailma ühest parimast

muusikalist pole tehtud sellist ülepin-gutatult suurejoonelist etendust nagu Eestis tihti tegema kiputakse. Ja ma üllatusin meeldivalt. Hannes Kaljujärv mängis oma piimamees Tevje osa lihtsalt suurepäraselt välja. Eriti toredad olid minu arvates tema dialoogid jumalaga. Neis peitub terve elutarkus. Toredalt ja tõetruult toodi välja juutide kombed- sabat, jumalakartus.

Kaire Vilgats, kes mängis Tevje naist, sai ka draamarolliga lihtsalt vapustavalt hakkama, ta võiks veelgi näitlemist proovida.

Lavastus ise räägib ühe juudi kogukonna lugu. Peategelasteks on piimamees Tevje perekond. Tevje tütreid hakkavad kõik ükshaaval mehele minema ja kuigi Tevjele iga kord need peigmehe ei meeldi ja ta püüab näida karmi

isana, pole ta tegelikult seda. Mulle meeldis ka see, et niivõrd lihtsate vahenditega oli loodud täiuslik illusioon külast. Keset lava asus suur kolmnurk, mis täitis terves etenduses keskset rolli.

Loodan, et Vanemuine jätkab muusikalide lavaletoomist, sest vähemalt see tuli neil väga hästi välja.

Opetajate kilde tunnist

Eeva-Eili Kask: "Kas eesti rahvas sureb jälle välja?" (Suure Nälja ja Põhjasõja aeg)

"Raha tehti korjanduse teel." (I üldlaulupidu)

"Seal toimuski läbirääkimiste allakirjutamine." (Tartu Rahu)

"Sõda oli nõudnud 3600 surnut." (Vabadussõda)

"Vares-Barbarus hukkas ennast."

Age Salo: "Ma püüdsin juba ühele klassile selgeks teha, et mina olen elevant ja see teine eesti keele õpetaja on midagi muud, sest ta on väiksem."

"Täheandust täpsustada või täpsustada täheandust tä-tä"

Õpilane: "Mina küll seda nii välja ei loe."

Salo: "Minusugune loll loeb."

"Häda on selles, et paljundada ma ei tohi, sest siin on öeldud, et ei tohi."

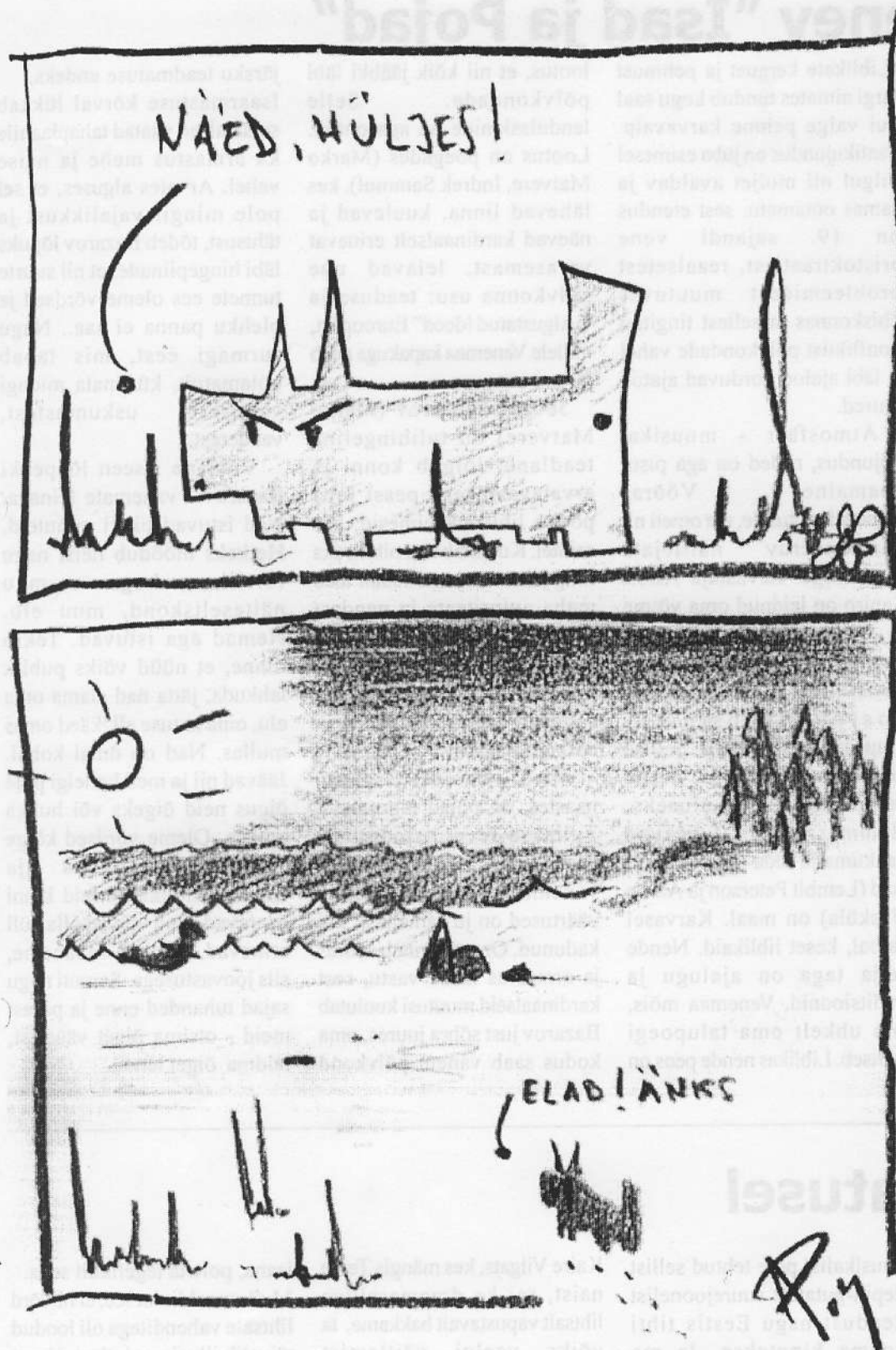
"Kui midagi tarka enam öelda ei ole, siis läheme tunni juurde." (tunni alguses)

Helgi Pähno: **Õpilane:** "Kas metanool maitseb paremini kui etanool?"

Pähno: "Ma olen küll pime, kuid mitte metanooli joomisest."

Alexander Wölffling: "Zieh dich der Weisse an du blöde Kuh!"

Saima Kaarna: "Kui ma nii kiiresti rääkima hakkas kui õpetaja Seevri, siis ma jõuan kolme tunni materjali ühe tunniga ära rääkida."

Joonistuskohd,
parimad tööd
avaldame
järgmises lehes

